

Dues grans mentides

CONCULCACIONS (14)

Segons el nou diccionari de la IEC una mentida és –Asserció feta dient contra la veritat- dit més planerament, una afirmació feta amb plena coneixença que contradiu la veritat. Hi ha mentides que tenen però diferents graus de gravetat i transcendència. Les que em refereixo són de gravetat màxima i s'expressen i apliquen deformant absolutament la més elemental autenticitat.

“El espanyol és la lengua común de todos los espanyoles” (aquest *“todos”* vol incloure les nacions que no són ni han estat mai Espanya) primera mentida. La segona mentida és afirmar que *“la lengua castellana ha sido una lengua de cultura i encuentro sin imposición”*. Aquestes són les gravíssimes mentides que el monarca espanyol va pronunciar en el seu cèlebre discurs. Les afirmacions demostrarien una ignorància supina si no fos que aquest no és el cas, ja que són fruit d'una clara intencionalitat de fer prevaldre l'engany. Representen l'intent de fer perdurar la gran mentida justificativa de l'acció castellana *“ejpañña”*, contra les altres nacions de la península, de la que sols se'n va sortir Portugal.

Com tots sabem, aterrir i acabar dominant Catalunya, els *“ejpañoles”*, no ho van poder fer sols, van recórrer a un aliat, en aquest cas els francesos. D'aquesta manera van aconseguir vèncer i esquarterar Catalunya partint-se-la entre els dos estats i van començar a promoure mentides, com ara les exposades anteriorment per donar validesa al seu genocidi i aplicar-lo fins a la darrera conseqüència.

Què demostren aquests fets? Primera, que amb el poder és pot transgredir la veritat i la justícia fins als darrers extrems. Fins i tot portant corona, si està acompanyada d'aquest poder, es pot predicar sense cap escrúpol la mentida i l'engany, perquè, i així ho han manifestat més d'un, un exèrcit si cal donarà vigència a la mentida per la força de les armes. Aquesta realitat és plenament inacceptable i els catalans no podem tolerar que continuïn imposant-nos unes mentides i unes conculcacions d'aquesta naturalesa.

Hi ha una tercera mentida que és la conseqüència de les dues primeres, i és la del bilingüisme dels catalans. No hi ha nacions bilingües, enlloc del món. Una llengua és el resultat d'una anterior configuració d'una nació, que acaba creant una llengua pròpia singular i única. Quan ens diuen que una nació és bilingüe, hi ha marro, alguna irregularitat s'ha produït perquè a part de la llengua original del país, se'n hagi adossat una altra entre els seus paisans. Habitualment en aquests cassos, la segona llengua ha estat imposada per les armes, per la persecució i per la mentida, per la brutalitat i la submissió.

Com he dit alguna altra vegada, els catalans tenim l'únic antídoto capaç de superar aquesta situació, que és no cedir davant de les mentides i els abusos autoritaris i fraudulents. Consisteix en simplement i pacíficament no doblegar-se i mantenir a casa nostra tots els drets que ens són plenament favorables i que no hi ha llei ni força al món que ens els pugui torçar ni abatre.

Aquesta seria la segona part, consistent en què els catalans ens deixem pentinar amb la pinta de la mentida per aquells que sabem que ens odien i no desitgen altra cosa que la nostra desaparició, perquè la nostra presència els incomoda terriblement per a poder portar a terme la seva gran fal·làcia.

Hem de ser plenament conscients que la veritat és el talismà més poderós que existeix i que sols l'anihilació total pot esventrar. Aquest poder és el que en les circumstàncies actuals els nostres enemics no

poden aplicar, a part que ho desitgin o no, perquè les circumstàncies polítiques del moment no els ho faciliten, i per molts anys. És l'hora catalans d'enarborar la nostra poderosa eina, la veritat, que ningú en nom de res ens pot arrabassar.

Claudi Romeu, 24 de juny del 07